

Marjan van Marle

Hogerop

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

*Die Menschen sind nicht immer was
sie scheinen;
doch selten etwas besseres*

HOOFDSTUK 1

The morning after the night before (I)

Het was een mooie en zonnige zondagochtend geweest, ergens half augustus. Nog volop zomer. Hoewel... Het shocking pink van de hortensia's in de tuin van de Donkervoort's was niet meer zo uitbundig als een paar weken eerder en ook de paarse exemplaren hadden aan kleur ingeboet. Zelfs het wit van de Annabella's waarin een groene ondertoon doorschemerde begon hier en daar al bruinig te worden...

Maar dat had Cathrien (Cathy voor intimi) niet gezien. Want ondanks de grote zonnebril die ze droeg, had ze haar ogen dicht terwijl ze op een van de hardhouten ligbedden op het met donker graniet betegelde terras, contrasteerde mooi met de witgepleisterde villa, lag bij te komen van the night before.

Eigenlijk was alles haar op dat moment te veel geweest. Nou ja, zo ongeveer dan. Van de zon kreeg ze nog meer hoofdpijn dan ze al had.

En dan die vragen van Ferd. Of hij de parasol voor haar zou opzetten dan kon ze lekker in de schaduw liggen. (Alsof zij dat niet wist.) Nog meer vragen...

“Zal ik koffie voor je zetten...? Of wil je iets anders. Thee, water, jus?”

“Rust” had ze willen zeggen, maar ze zei het niet.

In zijn stem had iets van ongerustheid doorgeklonken. Een zekere bezorgdheid. En dat had haar vaag – zo was het toen nog – geërgd.

“Zal ik wat te eten voor je maken, een uitsmijter of zo... dat helpt als je een kater hebt.”

Kater? Hij moest eens weten hoe ze zich voelde. Brak. Dat was het juiste woord. Het herinnerde haar aan lang geleden... Aan vakanties met vriendinnen aan de Spaanse costa's. Tot diep in de nacht in de disco. Dansen, drinken, dansen...wijn, Cuba libre, tequila sunrise met ijs, wijn. En je 's ochtends zo brak voelen, (Cathrien herinnerde het zich weer alsof het niet een eeuwigheid geleden was maar pas gisteren) dat je maar één ding kon en wilde: liggen op het strand en met rust worden gelaten. En passant, ook dat was ze niet vergeten en was toentertijd trouwens mooi meegenomen geweest, werd ze dan ook nog eens bruin en niet

rood zoals haar vriendinnen. Bovendien was iedere keer weer de alcohol sneller verdampt dan ze had verwacht, zodat 's avonds het hele circus opnieuw kon beginnen. Weer de disco, weer... Hoe hadden ze ook al weer geheten? God, ze wist het nog. Ze had iets met ene Jean-Paul gehad, een jongen uit Toulouse terwijl ze drie woorden Frans sprak. En dan was er, en dat allemaal in één vakantie, een zekere Philippe geweest. Kwam ook uit het zuiden, ergens uit de buurt van Narbonne. Oh ja en er was nog een Helmut. Een Duitser. Een blonde halfgod uit Berlijn. West-Berlijn... Ja, want destijds stond de muur er nog. Het was ver voor *Die Wende*. Zo lang geleden allemaal. Die jongens van toen moesten nu vijftigers zijn. Net als Ferd. Zo ongeveer dan.

Als ze op die zon overgoten zondagochtend nog steeds ligt bij te komen in de tuin, maar inmiddels wel, dankzij Ferd, in de schaduw van een oversized parasol, voelt ze hoe langzaam maar zeker de hoofdpijn wegtrekt. Terwijl ze vanachter haar zonnebril voorzichtig één oog opendoet, ontwaart ze niet alleen een stukje hemelblauw maar snuift ze tegelijkertijd de geur van pas gemaaid gras op, ze snuift nog dieper...

Oh ja, realiseert ze zich ineens. Ferd was gistermiddag nog druk in de weer geweest in de tuin. Hij had het gazon flink onder handen genomen. Een hele klus overigens. De tuin is een voormalig bosperceel waardoor er snel mos ontstaat in het gras, bovendien is het arme grond. Met maaien alleen kom je er niet. Het gazon moet ook bemest worden, belucht, geverticuteerd, en het onkruid, dat als het de kans krijgt welig tiert, verdelgd. Ferd, hij was niet voor niets de kleinzoon van een Groningse boer, had zich wat je noemt in het zweet gewerkt. Ook de buxushagen rond de kruidentuintjes met daarin geurige salie, tijm, laurier, peterselie en wilde marjolein (de basilicum stond apart in potten) had hij vakkundig gesnoeid. Hij had bamboestokken in de aarde gestoken om de Annabella's die onder hun bloemenvrucht dreigden te bezwijken te ondersteunen.

Cathrien was intussen met zichzelf bezig geweest. Eerst ter ontspanning in bad (het beloofde een spannende avond te worden, zeker voor haar) om vervolgens in twijfel voor haar kast te staan. Wat moest ze aan...?

Nee, niet dat wit linnen jurkje met die koperen knopen en afgezet met een korenblauw

biesje. Nee, dat kon echt niet. Niet op de opening van haar eerste, officiële expositie, vond ze. Hoe mooi, elegant, chic etc. Ferd het haar ook vond staan. Dat was meer iets voor haar rol als vrouw-van. (Hoe lang zou ze die rol trouwens nog – willen – vervullen, was het weer heel even, zoals de laatste tijd wel vaker gebeurde, door haar heen gegaan.)

Ze had die jurk dan ook aan gehad op de feestavond van het jaarlijkse symposium van huisartsen in de regio. Het symposium waar Ferd en veel van zijn collegae en hún partners reikhalzend naar uitkeken (begrijpelijk want zo spannend was het huisartsenbestaan ook niet meer, wist Cathrien van nabij) werd iedere keer ‘ergens’ in Europa op een mooie locatie nabij een grote stad gehouden. Vorig jaar was het in de buurt van Rome geweest. Het jaar daarvoor bij Praag. Volgend jaar zou het in Wenen zijn.

Terwijl Cathrien voor de spiegel nog steeds in dubio stond over wat ze aan moest – iets ‘artistieks’, dàt in ieder geval – waren haar gedachten onwillekeurig teruggegaan naar die dagen in Florence.

Nou ja, Florence... de locatie waar de tot Overijse dagen benoemde conferentie werd gehouden (het waren met name huisartsen die

praktiseerden aan de ‘overkant van het IJ’ en verder de polders en Noord-Holland in die eraan deelnamen, vandaar) lag in Scarperia, een stadje dat, niet alleen bij de grootste cuisiniers der aarde bekend is om zijn voortreffelijke koksmessen maar dat ook ruim een uur rijden van Florence ligt. Dankzij het creatieve kaartlezen van de Italiaanse buschauffeur hadden zij er een dikke twee uur over gedaan.

Hoewel de meerderheid van het gezelschap deze organisatorische tegenvaller voor lief had genomen en er zelfs een positieve draai aan had weten te geven – zo zie je tenminste nog iets van Toscane – had het de stemming van Cathrien die toch al niet best was nóg verder doen dalen. Niet dat het een buitenstaander zou zijn opvallen. Dat niet, maar Ferd zag het wel, zoals hij wel meer zag wat hij liever niet wilde zien...

Inwendig vervloekte hij zichzelf dat hij had doorgezet om tóch te gaan. Ze hadden beter thuis kunnen blijven. Want dat Cathrien zo de pest in had, wist Ferd, kwam echt niet alleen door dat uurtje extra dwalen door de Toscaanse heuvels.

Ze had überhaupt geen zin gehad in dat hele reisje. Vroeger, toen de kinderen nog klein wa-

ren, had ze het misschien wel aardig gevonden om er even 'samen' uit te zijn. Te genieten van de luxe van een vijfsterren resort, maar nu niet meer. Allang niet meer. Ze had wel wat beters te doen... En dat had ze Ferd ook laten weten.

“Over twee maanden heb ik de opening van mijn expositie, ik moet gewoon keihard werken... Ik bedoel maar...”

Hij had teleurgesteld gekeken. Had er, zoals de laatste tijd wel vaker het geval was, bij gestaan als een geslagen hond. Bijna zoals Boebie, hun zevenjarige labrador wanneer die druipend van het water en onder de modder omdat hij weer eens in een plas was gaan rollen, met een smekende blik voor de keukendeur zat of hij toch als-je- blijft naar binnen mocht... Maar Boebie was een hond, geen vent zoals Ferd.

“Alsjeblieft Cathrien... je hebt zo'n moordend tempo, zo'n productie dat je over twee maanden met gemak drie exposities kunt vullen...”

Ja, dat wist ze ook wel en dat was ook wat ze wilde... Wat had zij met die collega-huisartsen van doen. Met fractuurfrequentie bij osteoporose, met urineweginfecties bij kinderen, met verwijsindicaties, met behandelingen, vervolgbehandelingen, met depressieve stoor-

nissen want dat stond er allemaal voor de huisartsen op het programma. In het kader van hun bijscholing die, zo vond men, met het aangename verenigd moest worden.

Ondertussen zouden de partners m/v gedurende die tijd beziggehouden worden met een bezoek aan de Duomo in Florence, een rondleiding krijgen in het Palazzo Vecchio, gaan lunchen in een trattoria aan de Arno en een leerzaam kijkje nemen bij een producent van biologische olijfolie. Voor de liefhebbers was er dan nog een golfwedstrijd. En als afsluiting voor het hele gezelschap was er een cultureel verantwoord hoogtepuntje van klassiek niveau gepland. Omdat niet iedereen van opera houdt, zoals een collega-huisarts die in de organisatie zat zijn gehoor tijdens de busrit naar Scarperia had voorgehouden, en waar Puccini toch wel een stevige jongen is, stond er een grootste presentatie van een selectie uit La Bohème op het programma...

“We zijn maar vijf dagen weg...” had Ferd aangehouden. “Bovendien heb ik ook al betaald en als we nu afhaken krijgen we dat geld niet terug...”

Dat laatste, zo wist Cathrien, was voor Ferd een zwaarwegend argument geweest. Als hij

alleen zou gaan en zij bleef thuis was hij maar een kwart van de reissom kwijt. Dan was in ieder geval de schade beperkt.

Maar in zijn eentje (deed-ie dat maar eens), zou hij niet gaan, dat wist Cathrien ook.

“Cathy...” hij had haar hoopvol aangekeken.

Het idee dat als ze niet zouden gaan (in dit gezelschap van huisartsen kon je moeilijk met een ‘eigen’ doktersattest aankomen dat je vanwege je rug niet mocht vliegen), ze naar hun geld konden fluiten, was voor Cathrien doorslaggevend geweest.

“Als het niet anders kan...” , had ze pathetisch gezucht.

“Dus je gaat mee...” had Ferd daaruit hoopvol geconcludeerd.

En achteraf gezien was dat eigenlijk helemaal geen verkeerde beslissing geweest. Niet alleen omdat het Ferd even de illusie had gegeven dat hij er nog – een beetje – toedeed maar vooral omdat het voor haar buitengewoon interessant was geweest.

Commercieel dan.